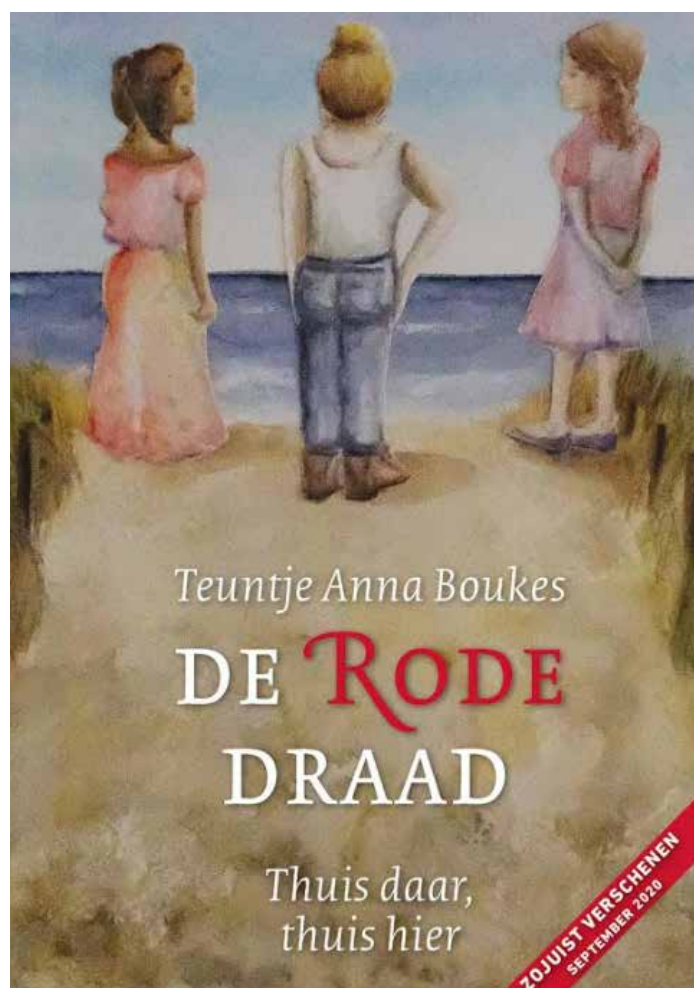

De rode draad

Thuis daar, thuis hier

TEKST: TEUNTJE BOUKES • BEELD: SHARON REISMAN-ASSCHER

Onlangs verscheen *De rode draad*, een roman van Teuntje Boukes, een oud-cursist van Phoenix. Het boek is een ode aan hoe het leven zich ontvouwt en laat zien hoe je gedurende je leven je steeds meer bewust wordt van wie je werkelijk bent. In dit coming-of-age-verhaal volg je de levensreis van drie vrouwen: Nina, Malika en Eleonor. Hieronder vind je een voorproefje.

LEEUWARDEN

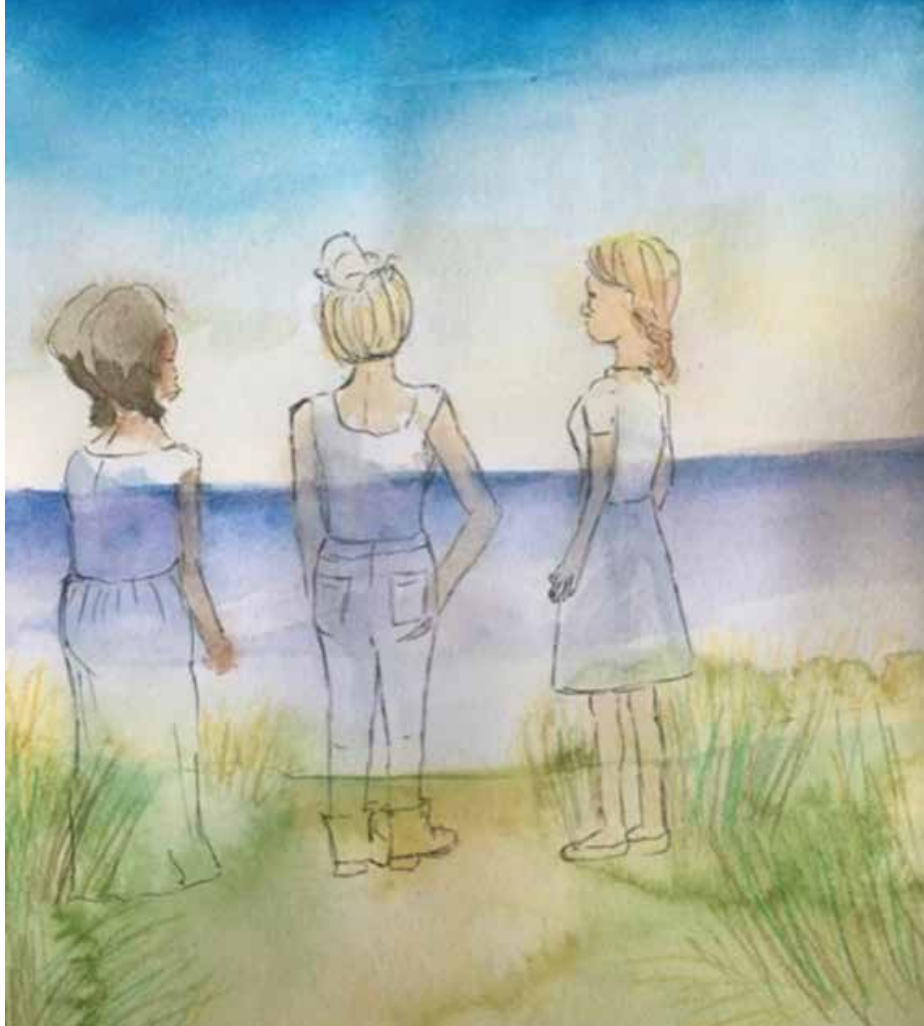
‘Studeren, ik moet er niet aan denken! Wij gaan gelukkig trouwen. Hier in Fryslân. We hebben besloten ons hier te vestigen. Onze kinderen moeten later een goed gevoel hebben over thuis. Dat betekent ook zonder schietpartijen en oorlogen, zoals Naftali en ik beiden hebben meegemaakt. Die zetten alles in je leven op zijn kop en dat gaan we onze kinderen niet aandoen. Geen Amerika dus, en ook geen Israël. Het joods uitkomen heeft trouwens nog wel wat voeten in de aarde gehad. Het is niet zo dat je de wens uitsprekt ‘Ik wil joods worden,’ en dat ze dan zeggen: ‘Welkom in ons midden.’ Integendeel, ik moest er veel voor doen. Bijvoorbeeld de rituelen en wetten van het jodendom bestuderen. En motiveren waarom ik joods wilde worden en hoe ik als vrouw, de ziel in huis, de joodse wetten zou naleven.

Het boek *De Rode Draad* kan worden besteld bij de dichtstbijzijnde boekhandel of via bol.com, ISBN 978-90-830870-0-9, en wordt geleverd inclusief een *Rode Draad* boekenlegger. Als je meer wilt weten over het gedachtegoed van *De Rode Draad*: www.derodedraad.eu

Mijn liefde voor Naftali en mijn wens dat onze toekomstige kinderen joods zouden zijn was voor de rabbijnen niet genoeg. Gelukkig hebben we een bijzondere rabbijn ontmoet die er wat makkelijker mee omging. Hij zei: 'Het zou toch zonde zijn als die mooie kinderen die jullie zullen krijgen niet joods zullen zijn omdat je zo dwars gezeten wordt.' Natuurlijk moest ik er nog voor leren en oefenen met de rituelen, maar hij maakte het minder stroef allemaal. En nu wil hij ons zelfs trouwen, ook al is Naftali nog niet helemaal klaar met de studie. Naftali zou eigenlijk liever nog even wachten, maar hij vindt het goed omdat ik het gewoon graag wil. En ook omdat ik als kostwinner meer geld zal verdienen als we getrouwd zijn. Dat was voor Naftali precies het juiste zetje...'

Het was best een drukke periode. Mijn ouders en Naftali's ouders en de rest van de familie – ze kwamen allemaal van ver en moesten natuurlijk ergens logeren, en dat ging niet allemaal in hetzelfde huis. Ook wilde Naftali's vader nog steeds niet in hetzelfde huis verblijven als Naftali's moeder. Dat gaf wel wat gedoe. Toch lukte het, een heel geregeld, maar dankzij de vindingrijkheid van tante Marie en oom Jaap – ze hadden genoeg vrienden die een bed over hadden – kreeg iedereen slaapplek en was ook iedereen tevreden.

Het trouwfeest zelf was heel bijzonder. Naftali's ouders samen onder het baldakijn, dat was al fijn om mee te maken. En, minstens zo fijn, mijn ouders stonden eronder. Het voelde als een wonder. Ten eerste: ook

papa had de reis naar Nederland ondernomen, ondanks zijn slechte gezondheid. Ten tweede: mijn ouders mochten als niet-joden officieel niet onder het baldakijn. Volgens de joodse traditie waren ze namelijk mijn ouders niet meer. Gelukkig was dit voor de rabbijn geen probleem: voor hem waren en bleven het mijn ouders, ook al was ik joods en waren zij dat niet.

Wat ook heel bijzonder was: onze niet-joodse vrienden en ook mijn ouders en zelfs Fenna en Job dansten de hele avond op de liedjes van de rabbijn alsof ze nooit anders hadden gedaan. Iedereen was uitgelaten, danste en zong, en ook was iedereen het erover eens: het was een feest om nooit te vergeten.

Na het feest moest de huwelijksreis nog even wachten, die stelden we

uit tot een rustigere periode. We hadden immers tijd nodig om goed afscheid te nemen van onze families, die van zo ver waren overgekomen en die we voorlopig niet weer zouden zien. En ook toen iedereen weer weg was hadden we andere belangrijke agendapunten.

Naftali rondde zijn studie af en was klaar voor zijn grote ideaal: een eigen praktijk starten en geld verdienen voor ons gezin. Ik was klaar met mijn rol als kostwinner en klaar voor mijn grote verlangen: zwanger raken en moeder worden van onze kinderen. En het lukte allebei.

We startten een tandheelkundepraktijk aan huis en ik raakte zwanger.

Ik kon het wel van de daken schreeuwen. 🗣️